

ਦੁਆਵਾਂ ਵਿਚ ਰੁਕਾਵਟਾਂ

ਯਾਕੂਬ 4:14

“... ਜਿਸ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਰੁਕ ਨਾ ਜਾਣ” (1 ਪਤਰਸ 3:7)।

ਦੁਆ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਕੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਲੋਕ ਜਦ ਦੁਆ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਰੁਝ ਕਰਦਾ ਹੈ! ਦੁਆ ਕਰਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਬੁਲਾਉਣਾ ਹੈ ਭਾਵ ਉਸਨੂੰ ਆਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਅਨੰਤਕਾਲ ਤਕ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਰਾਂਗੇ, “ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਦੁਆ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ?” ਖੁਦਾ ਦਾ ਵਚਨ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦਕਿ ਦੁਆ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਦੁਆ ਮੇਰੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਪਹਿਲੂ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਦੁਆ ਕਰਨ ਦੀ ਅਤੇ ਬੇਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੁਆ ਵਿਚ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾਕਾਮ ਦੁਆ ਵਿਚ ਹੀ ਹਾਂ।

ਆਹ, ਹਮ ਰਾਹਤ ਅਕਸਰ ਖੋਤੇ,
ਨਾਹਕ ਗ਼ਮ ਉਠਾਤੇ ਹੈਂ,
ਯਹੀ ਬਾਯਸ ਹੈ ਯਕੀਨਨ,
ਬਾਪ ਕੇ ਪਾਸ ਨਾ ਜਾਤੇ ਹੈਂ।^੯

ਅਸੀਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਦੁਆ ਘੱਟ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਕਰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਦੁਆ ਕਰਦਿਆਂ ਅਸੀਂ “ਵਿਅਰਥ ਦੁਆਵਾਂ” ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਸਾਨੂੰ ਰੋਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ! ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਾਡੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਵਿਚ ਰੁਕਾਵਟ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲੈਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਸੁਧਾਰ ਲਿਆਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਦੁਆ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਵਧਣ ਵਿਚ ਕੌਣ ਰੁਕਾਵਟ ਬਣਦਾ ਹੈ?

ਦੁਆ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਹਕੀਕਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ “ਰੁਝੇਵੇਂ ਰੁਝ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੀ” ਹਨ। ਚੰਗੇ ਨੇ ਉੱਤਮ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈ ਲਈ ਹੈ! ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮੇਂ ਸਾਰਣੀਆ ਵਿਚ ਬੱਧੇ ਹੋਏ ਹਾਂ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਰੁਝੇਵੇਂ ਭਰੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪਰਿਵਾਰ, ਕਲੀਸੀਆ, ਦੁਆ, ਜਾਂ ਖੁਦਾ ਲਈ ਵਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ! ਸਾਡੇ ਇਰਾਦੇ ਨੇਕ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਦੁਆ ਤਾਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਦੁਆ ਕਰਨ ਲਈ ਵਕਤ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਨਿਯੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਪਾਉਂਦੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਕੰਮ ਅਸਾਨ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। “ਭੱਜ ਦੌੜ” ਵਿਚ ਦੁਆ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਦੋਸਤੀ, ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਸਮੇਂ ਸਾਰਣੀ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਦੀ ਥਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਤਰਜੀਹਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਬਣਾਓ।

ਸਾਡਾ ਇਹ ਸੁਭਾਗ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਦ ਚਾਹੀਏ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਖੁਦਾ ਦਾ ਫੋਨ ਕਦੀ ਬਿਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕਿੰਨੀ ਭੈਭੀਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹਕੀਕਤ ਅਤੇ ਬਰਕਤ ਹੈ ਇਹ! ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਸਾਡੇ ਰਹਿਮ ਤੇ ਹੈ। ਦੁਆ ਸਾਡੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਅਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਨੂੰ “ਬਚੇ-ਖੁਚੇ ਟੁਕੜੇ” ਹੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਖੁਦਾ ਦਾ ਨੰਬਰ ਸਭ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਪਿੱਛੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ, ਸਾਨੂੰ ਦੁਆ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰਪਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ

ਖਾਣਾ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਸੌਂਦੇ ਹਾਂ। ਦੁਆ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਦੁਆ ਲਈ ਵੀ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਕੱਢਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਦੁਆ ਸਾਡੀ ਤਰਜੀਹ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਆ ਕਰੋ! ਦੁਆ ਕੰਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਔਖਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਦੁਆ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਰੋਜ਼ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਉਤੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਰੁਕੀਏ! ਜਿੰਨੇ ਅਸੀਂ ਬਿਜ਼ੀ ਹੋਵਾਂਗੇ, ਓਨੀ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਦੁਆ ਕਰਨ ਦੀ ਵੱਧ ਲੋੜ ਹੈ!

ਤਿਆਰੀ ਦੀ ਘਾਟ

ਤਿਆਰੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਵੀ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਣਗੌਲਿਆਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਆ ਵਿਚ ਜਾਂ ਅਨੇਤ ਮਹੱਤਵ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਵਿਚ ਹੜਬੜੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਕੋਚ ਬੜ ਵਿਲਕਿੰਸਨ ਨੇ ਠੀਕ ਹੀ ਆਖਿਆ ਸੀ, ‘‘ਜਿੱਤ ਦੀ ਨਹੀਂ; ਬਲਕਿ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ।’’ ਵੱਡੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਲਈ ਵੱਡੀ ਤਿਆਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵੱਡੇ ਵਿਆਹ ਸਮਾਰੋਹ ਲਈ ਵੱਧ ਤਿਆਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬੜੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੋੜੇ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਵਿਆਹ ਦੇ ਜਸ਼ਨ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਬਚਪਨ ਵਿਚ ਫ਼ਾਰਮ ਤੇ ਮੈਂ ਇਕ ਗੱਲ ਸਿੱਖੀ ਸੀ ਕਿ ‘‘ਤਿਆਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਔਖਾ ਭਾਗ ਹੈ।’’ ਵਾੜ ਲਾਉਣ ਲਈ ਸਮੱਗਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨੀ, ਸਮਾਨ ਟਰੈਕਟਰ ਤੇ ਲੱਦਣਾ, ਦਰੱਖਤ ਛਾਂਟ ਕੇ ਟੋਏ ਭਰਨੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਤਿਆਰੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾੜ ਲਾਉਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸੌਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਬਿਨਾਂ ਤਿਆਰੀ ਦੇ ਹੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ‘‘ਬਕ ਬਕ’’ (ਮੱਤੀ 6) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਸਾਡੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਨਕਲ ਅਤੇ ਬੇਮੇਲ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੰਡਲੀਆਂ ਵਿਚ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਲਿਖ ਕੇ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਹਿਮ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ‘‘ਤਿਆਰੀ ਕਰਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਔਖਾ ਭਾਗ ਹੈ।’’ ਅਸੀਂ ਦੁਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਪਾਉਂਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਤਿਆਰੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਤਿਆਰੀ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਨਾਕਾਮੀ ਸਾਡੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਵਿਚ ਰੁਕਾਵਟ ਬਣਦੀ ਹੈ।

ਦੁਆਵਾਂ ਜੋ ਕੀਤੀਆਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਗਈਆਂ

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ‘‘ਦੁਆਵਾਂ ਜੋ ਕੀਤੀਆਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਗਈਆਂ’’ ਦੀ ਫ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਲ ਦਿੱਕਤ ‘‘ਨਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦੁਆਵਾਂ’’ ਹੀ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਮੰਗਦੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ (ਯਾਕੂਬ 4:2)। ਸਾਡਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਪਾਪ ਅਤੇ ਭੁੱਲ ਦੁਆ ਨਾ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਸਾਡੀ ਲੋੜ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਸਾਨੂੰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੁਆ ਨਾ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਦੁਆ ਦੀ ਬਰਕਤ ਨੂੰ ਗੁਆਉਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਪਾਪ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ! ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਦੁਆ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੀਦਾ (ਲੂਕਾ 18:1)। ਇਹ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦੁਆ ਦਾ ਹੰਕਾਰ, ਘਮੰਡ ਹੀ ਤਾਂ ਹੈ। ਬਰਕਤਾਂ ਤਦੇ ਹੀ ਮਿਲਣਗੀਆਂ ਜਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੰਗਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਮੰਗੋ ... ਉੱਡੋ ... ਖਟਖਟਾਓ! ਖੁਦਾ ਸਾਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦਾ, ਸਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਦੁਆ ਕਰਨ ਲਈ ਆਖਦਾ ਹੈ।

ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚੇ ਉਸ ਤੋਂ ਮੰਗਣ। ‘‘ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਬੁਰੇ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੇ ਬਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਦੇਣੀਆਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸੁਰਗੀ

ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਮੰਗਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਦੇਵੇਗਾ?’ (ਲੂਕਾ 11:13)। ਅਸੀਂ ਮੰਗਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ! ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਜਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਮੰਗਣਾ ਬੇਕਾਰ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੰਗਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਾਵਲਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਦੁਆ ਕਰਨ ਦਾ ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਹੱਕ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਫਿਕਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਕਰਮ ਦੇ ਦੁਆ ਬੇਜਾਨ ਹੈ। ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਦੁਆ ਦੇ ਕਰਮ ਵੀ ਮੁਰਦਾ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਜਦ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ‘ਆਪਣੇ ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ’ ਝੁਕੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ‘ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਤੋਂ’ ਖੜੇ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਮਸੀਹੀ ਦੁਆਵਾਂ ਉਪਰ ਨੂੰ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਰੱਥਾ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਪਾਪ-ਪਾਪ-ਪਾਪ

ਦਿਲੋਂ ਦੁਆ ਤਦੇ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦ ਸਹੀ ਸੋਚ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੋਵੇ। ਸੱਚੀ ਦੁਆ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹੀ ਸਬੰਧ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਬਚਾਏ ਹੋਏ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ। ਸਾਨੂੰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਖੁਦਾ ਦੇ ਲੋਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ! ਖੁਦਾ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਚਨ ਵਿਚ ਤੀਹ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਾਰ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਕਈ ਦੁਆਵਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਦਏਗਾ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਦੀ ਵਜ੍ਹਾ ਪਾਪ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਹੜਾ ਬਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਕੰਨ ਫੇਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵੀ ਘਿਣਾਉਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ (ਕਹਾਉਤਾਂ 28:9)।

ਦੁਸ਼ਟ ਦੀ ਭੇਟ ਤੋਂ ਯਹੋਵਾਹ ਨੂੰ ਘਿਣ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਸਚਿਆਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਤੋਂ ਉਹ ਪਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਕਹਾਉਤਾਂ 15:8)।

ਦੁਸ਼ਟ ਕੋਲੋਂ ਯਹੋਵਾਹ ਦੂਰ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਧਰਮੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸੁਣਦਾ ਹੈ (ਕਹਾਉਤਾਂ 15:29)।

ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਬਦੀ ਰੱਖਦਾ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੀ ਨਾ ਸੁਣਦਾ (ਜ਼ਬੂਰ 66:18)।

ਕਿਉਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀਆਂ ਅੱਖੀਆਂ ਧਰਮੀਆਂ ਉੱਤੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਕੰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਹਾਈ ਵੱਲ ਹਨ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਕੁਕਰਮੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ (1 ਪਤਰਸ 3:12)।

ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਅਸੀਂ ਮੰਗਦੇ ਹਾਂ ਸੋ ਓਸ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਹੜੇ ਉਹ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦੇ ਹਨ (1 ਯੂਹੰਨਾ 3:22)।

ਇਹ ਆਇਤਾਂ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਨ। ਜਦ ਅਸੀਂ ਖੁਦਾ ਦੀ ਸੁਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਸਾਡੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣੇਗਾ। ਪਾਪ ਸਾਨੂੰ ਦੁਆ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਰਹੋ। ਭਲੇ ਹੋਣਾ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਵੱਢੀ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੁਆ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੋਦੇਬਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨੇਕ ਕੰਮ ਬਰਕਤ ਪਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਪਰ ਬਰਕਤ ਖੁਦਾ ਭਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਭਲੇ ਲੋਕ ਹੀ

ਬਰਕਤ ਪਾਉਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਹਨ। ਆਦਮੀ ਦੁਆ ਸੁਣੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੱਕ ਨੂੰ ਕਮਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਖੁਦਾ ਦੁਆ ਦੇ ਰਹਿਮ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਦੀਨ ਲੋਕ ਹੀ ਖੁਦਾ ਦੇ ਮਨ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਹਨ!

ਸ਼ੱਕ

ਦੁਆ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਸਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਦੁਆ ਯਕੀਨ ਨੂੰ ਹੀ ਵਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ‘ਪਰ ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਮੰਗੋ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਸ਼ੱਕ ਨਾ ਕਰੋ: ...’ (ਯਾਕੂਬ 1:5, 6); ‘ਉਪਰੰਤ ਮੈਂ ਇਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਪੁਰਖ ਸਭਨੀਂ ਥਾਈਂ ਕ੍ਰੋਧ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੱਥ ਅੱਡ ਕੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ’ (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:8)। ਬਰਕਤ ਇਸ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਰਕਤ ਪਾਉਣ ਦੀ ਆਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ। ਦੁਆ ਵਿਚ ਆਸ ਅਤੇ ਦਿਲੇਰੀ ਦੋਵੇਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ। ਆਦਮੀ ਦੁਆ ਵਿਚ ‘ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ’ ਹੈ ਜਦ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਹੇਠਾਂ ‘ਬੁਕਿਆ’ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਉਸ ਬਜ਼ੁਰਗ ਭੈਣ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਚੰਗੀ ਲਗਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮੀਂਹ ਵਾਸਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਦੁਆ ਵਿਚ ਛਾਤਾ ਲੈ ਕੇ ਗਈ। ਅਸੀਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਦੁਆ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਨੂੰ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਬਲਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਵੀ ਦੁਆ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿਚ ਲੋੜ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਪਤਨੀਆਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀਆਂ ਲਈ ਦੁਆ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਮਸੀਹੀ ਬਣ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤੌਬਾ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਜਾਂ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਤਿਆਰੀ ਜਾਂ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਗ੍ਰਿਤੀ ਲਈ ਦੁਆ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਖੁਦਾ ਭਲਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ, ਮਦਦ ਮੰਗ ਕੇ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਆਇਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਓਨਾ ਜਾਂ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਵੇ ਜਿਸਦੀ ਉਸ ਨੂੰ ਲੋੜ ਸੀ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਮੰਗਦੇ ਸਨ ਬਲਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੋੜ ਮੁਤਾਬਕ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਹੈ! ਉਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਬਲਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਚਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਸਰਾਏਲੀ ਜਦ ਖੁਦਾ ਕੋਲ ਪਰਤ ਆਉਂਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦਿੰਦਾ। ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਵੇਰਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਦੁਆ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵੀ ਜਦ ਕੰਡਾ ਕੱਢੇ ਜਾਣ ਲਈ ਦੁਆ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵਧੀਆ ਚੀਜ਼ ਆਪਣਾ ਫ਼ਜ਼ਲ ਦੇ ਦਿੱਤਾ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12)। ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਜੋ ਖੁਦਾ ਸਾਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਸ਼ੁਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਿਉਂ ਦੇਵੇ? ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਦੋਚਿੱਤੇ ਹੋ ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਕੋਲੋਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਆਸ ਨਾ ਰੱਖੋ (ਯਾਕੂਬ 1:6-8)। ਇਬਰਾਨੀਆਂ 4:3 ਵਿਚ ਇਕ ਭੈਭੀਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਚਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: ‘ਕਿਉਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਿਹਚਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਓਸ ਅਰਾਮ ਵਿਚ ਵੜਦੇ ਹਾਂ ਜਿੱਕੁਰ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ, ਕਿ ਓਹ ਮੇਰੇ ਅਰਾਮ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਵੜਨਗੇ! ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਦੀਆਂ ਕਾਰਾਗਰੀਆਂ ਜਗਤ ਵਿਚ ਮੁੱਢੋਂ ਹੀ ਬਣ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ।’ ਖੁਦਾ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਰਚਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਹਰ ਲੋੜ ਦਾ ਉਪਾਅ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਘਾਟ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਦੁਆ ਨੂੰ ਫ਼ਜ਼ੂਲ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਦੁਆ ਕੰਮ ਕਰਨ, ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਚੌਕਸੀ ਕਰਨ, ਤਕਲੀਫ਼ ਝੱਲਣ ਜਾਂ ਦਾਨ ਦੇਣ ਦਾ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੁਆ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਭ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੀ ਹਮਾਇਤ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨਾਲ ਥੋੜਾ ਜਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ; ਪਰ ਖੁਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਦ ਤਕ ਵਧੀਕ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ, ਜਦ ਤਕ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਦੁਆ ਬੇਸਹਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਹੈ।

ਦੁਆ ਅਤੇ ਕਾਮਯਾਬੀ ਦੇ ਲੱਛਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਤੋਂ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਮੰਗੋ,

ਜਿਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਵੰਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਨਾ ਮੰਗੋ ਕਿ ਦੁਆਵਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿਚ ਉੱਛਲ ਕੇ ਆ ਜਾਣ ਜਦ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨਾ ਰਹੋ! ਸ਼ੱਕ ਨਾਲ ‘‘ਦੁਆ ਨੂੰ ਰਥਿਆਰ ਬਣਾਉਣਾ’’ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹੋ। ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਝਾਤੀ ਮਾਰੋ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ, ਜੋ ਮੰਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹੋ?

ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ

ਇਕ ਗੱਲ ਜੋ ਬੜੀ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਰਵੱਈਆ ਅਤੇ ਚਲਣ। ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਭੁੰਮਾਂ ਕੇ ਸਾਡਾ ਸਬੰਧ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਸਲੂਕ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਉਸ ਦਾ ਅਸਰ ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਲੂਕ ਤੇ ਪਵੇਗਾ। *ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਸਲੂਕ ਕਰਨਾ!* ਅਹਿਮ ਮੁੱਦਾ ਘਮੰਡ ਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਅਸੀਂ ਘਮੰਡੀ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਘਿਰਣਾ ਅਤੇ ਦੁਰਭਾਵਨਾ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਫ਼ਾਇਦੇ ਲਈ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੁਆ ਬੇਸਹਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨਿਚੋੜ ਕੱਢਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਰਹਿਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸਭ ਬੁਰਾਈਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਮੰਗਤੇ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਟੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਵੰਡ ਲਈਏ। ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਮੱਤੀ 5 ਅਤੇ 18 ਅਧਿਆਇ ਵੀ ਸਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਲਈ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਜਦ ਭਰਾ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਝਗੜਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਆਈਆ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੇ ਵੀ ਇਸ ਦਾ ਅਸਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੇਕਸਪੀਅਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, ‘‘ਟੂ ਬੀ, ਅਤੇ ਨਾਟ ਟੂ ਬੀ’’ ਭਾਵ ‘‘ਹੋਣਾ, ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਣਾ।’’ ਜਿਸੂ ਨੇ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ‘‘ਜਾਂ ਮਾਫ਼ ਨਾ ਕਰਨਾ’’ ਕਿਹਾ:

ਜਦ ਕਦੇ ਤੁਸੀਂ ਖਲੋ ਕੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਜੇ ਤੁਹਾਡਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵਿਰੋਧ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰੋ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਤਾ ਵੀ ਜਿਹੜਾ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਹੈ ਤੁਹਾਡਿਆਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰੇ (ਮਰਕੁਸ 11:25)।

ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿਓ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸੁਰਗੀ ਪਿਤਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਮਾਫ਼ ਨਾ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਤਾ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਅਪਰਾਧ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ (ਮੱਤੀ 6: 14, 15)।

ਜਿਹੜਾ ਗਰੀਬ ਦੀ ਦੁਹਾਈ ਉੱਤੇ ਕੰਨ ਬੰਦ ਕਰ ਲਏ, ਉਹ ਆਪ ਵੀ ਪੁਕਾਰੇਗਾ ਪਰ ਉਹ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਨਾ ਮਿਲੇਗਾ (ਕਹਾਉਤਾਂ 21: 13)।

ਮੱਤੀ 5 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਜਿਸੂ ਨੇ ਬੰਦਗੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਲ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾਇਆ। ਜੇ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਉਹ ਉਸੇ ਪੁਲ ਨੂੰ ਢਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਦੀ ਉਸ ਨੇ ਆਪ ਲੰਘਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਤਾਅੱਸਬ, ਦਰੋਗ, ਨਰਾਜ਼ਗੀ ਵੀ ਮਿਟਾਉਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਕੀ ਅਸੀਂ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਉਹ ਕਰਨ ਲਈ ਆਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਆਪ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਾਂਹ ਕਰਦੇ ਹਾਂ?

ਪੂਰੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਹਕੂਮਤ ਹੋਵੇ
ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਉਹਦੀ ਦਯਾ ਹੋਵੇ।
ਕਿਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇੰਨੀ ਮਾਫ਼ੀ ਪਾ ਕੇ
ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਹੀ ਭੁੱਲ ਜਾਈਏ।

ਅਰਨਸਟ ਬੀ. ਐਲਨ

“ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਮੇਰਾ ਯਕੀਨ ਦੁਆ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਯਕੀਨ ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਹੈ।
ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਾਲ ਦੁਆ ਕਰਨੀ ਸਿਖਾ ਦੇ।”